Luggemisse d.

I.

Lada-kink.

Üks au-wäärt wanna mees tulli öhto pole liñnast ladalt koio, selge peaga ja terwe arruga. Poeg ja minnia, kel perre wallitsus olli, ei sanud aega ladale miñna. Sepärrast et praego kallid ilmad ollid juhtund, mis selsammal seggatsel süggisel arwaste nähha, tahtsid need hoolsad nored perrewallitsejad enneminne koio jäda ja omma odre leikust lõppetada, kui et ollekşid omma kallist aega ja rahha tühja lada-käimisse lábbi raisanud. Wanna mees ei olnud ka mitte lada pärrast liñna teed katsnud, waid mu asja pärrast, mis nüüd kohhe luggejattele tahhame teáda anda. Ommeti temma olli seál ladal ka omma armsa minnia peále mõttelnud, kes kui prisk tõteggija innimenne ja kui moistlik nmg lahke perrewallitseja wägga wanna tadi mele järrel olli, ja peagi ennam weel kui lihhane poeg issegi. Olli minniale üks illus sidi rättik tonud. Kui noor naene tedda süddametikkult olli se eest tännanud, ütles wanna mees temmale: „Hopis kallimat lada-kinki ollen seál sinule walmis murretsenud, ja lodan kül, et tähhäd sedda rõmuga wasto wõtma.“ — Mis se peaks ollema, tadekenne? küssis minnia. — Saad warsti sedda kuulda, kostis teine. Anna agga ni paljo aega, et ommad koddused rided selga pannen, pipo kätte wõttan ja sängi peále mahha istun.

Kui se tehtud, hakkas wanna mees nenda räkima: Teate, lapsed, mis asja pärrast se öiete olli, et liñna läksin, ja et ei olnud mitte lada pärrast. Eks minnia isse palland, et piddin katsuma, sedda kulamisse

Eesti rahwa Kalender 1854